"О боже мій! — так Заєць раз ридав. —
Ти кождому якусь потугу дав:
Дав чоловіку ум, дав псові зуби,
Медвідь з корінням вириває дуби,
Мурашки навіть кождий ся боїть!
Але мене?.. О, гіренький мій світ!
Шкода лиш, що я чимось звуся!..
От лучче піду утоп'юся —
Та й спокій голові... Нема мені чо жить!"

Пішов наш куций ся топить.
Приходить понад став (се діялось в неділю);
Жаби на березі ся гріли
Та й керекорили — звичайно, як жаби:
Про смутчі бузьки, про шваби,
Як з булков їх собі у маслі смажать,
Відтак знов про ворони вражі...
Аж тут з корчів наш Заєць — гульк!
Жаби усі як раз у воду — бульк!
А Заєць зупинивсь та й каже:
"Коли ж мене хоть жаба ся боїть,
То не гіренький ще мій світ!.."
18.VIII.1887